

GÖMÖRI GYÖRGY

Közérzet-jelentés egy nizzai szállodából

*„Kis tüzes kötőtűk döfködik combomat”.
Nem jó, hogyha ezzel kezdődik a nap.
Volt ez korábban is, de inkább
napközben, vagy néha estefelé.
Hogy ez a korral jár? Nem elégít ki
ez az előlegezett orvosi válasz.
Közben az Azúrparton vagyunk,
egy kicsi szállodában, ahol a kert
délceg pálmái és illatos bokrai közt
meg lehet érteni, miért lakott itt Csehov,
amikor a „Három nővért” írta.
(V. I. Uljanovról már nem is beszélek).
A „harmadik kor” sivatagában araszolva
egyszerre csak oázishoz ér az ember,
s ez az a perc, amikor elfelejti
a tikkadt torkot, a fájós, rossz bokát,
meg azt, hogy lábát is ismeretlen tettesek
már reggel tüzes kötőtűkkel döfködik.*

Chagall sírja

*Egyszerű kőlap egy kis hegyi temetőben,
Provence-ban, ahol a helyi előkelőségek
mellett kevés hely jut minden más halottnak-
sűrű rozmaringbokor áll a sír fejénél,
s magán a kőlapon: kövek és kavicsok
halomban, meg a név: „Marc Chagall”, élt
ennyi és ennyi évet; milyen gazdag élet
volt ez az orosz falucskából Párizsig és tovább...
Napközben zuhognak rá a forró nap-nyilak,*

*máskor trópusi eső veri, de estefelé
egy sápadt hegedűs lebeg a sír fölött
és játszik egy füllel nem hallható dallamot,
amitől otthonos lesz a száműzöttnek
kövekkel borított sírja.*

CSONKA PÁL